

ватъ отъ къщи. Нѣма какво да се каже—началото е по добро! Ахъ! виновенъ съмъ, извенете, Дария Иванова! Цѣлъ замисленъ, Налитаевъ, безъ да иска настѣпалъ на старата дѣбела мома, която била въ широкий и старомодний фистанъ украсенъ до нѣмай кадѣ съ различни кордели и къдри съ довольно дълъгъ Шлейфъ и която приличала на стара гимия съ распустнитѣ платна.

— Да: Ви приличате на разсеянъ, Василий Ивановичъ, че за кого сте се толкозъ замислили.

— Не за васъ разумева се.

— Вѣрвамъ, вѣрвамъ, отговорила съ обиденъ тонъ момата:—Но за кого! позволете ми да ви попитамъ.

— За чичо и ляля отговорилъ Налитаевъ, като глѣдалъ на жълтата капела на Дария Иванова.

— Да ви сте твърдѣ примѣренъ вникъ! Между това, както ви глѣдамъ харесва Ви се новата ми шапка.

— Да

— И така тя Ви се хареса?

— Шапката сама по себѣ си е хубава; но на главата Ви е отвратителна.

— Дѣйствително ли! Но отъ какво познавате позволете ми да Ви попитамъ?

— Отъ това, че тя е не съвсемъ за лицето Ви, отговорилъ Налитаевъ, който предчувствувалъ, че този разговоръ не отива на добръ.

— Белкимъ потвърдявате, че не е за ли-